TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2009. gada 17. novembrī *

Lieta C-169/08

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Corte costituzionale* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2008. gada 13. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2008. gada 21. aprīlī, tiesvedībā

Presidente del Consiglio dei Ministri

pret

Regione Sardegna.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], P. Linda [*P. Lindh*] un K. Toadere [*C. Toader*] (referente), tiesneši K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], A. Ross

* Tiesvedības valoda — itāļu.

[*A. Rosas*], P. Kūris [*P. Kūris*], E. Juhāss [*E. Juhász*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*] un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Regione Sardegna* [Sardīnijas reģiona] vārdā — A. Fantoci [*A. Fantozzi*] un G. Kampuss [*G. Campus*], *avvocati*,

— Nīderlandes valdības vārdā — K. Viselsa [*C. Wissels*] un M. Norta [*M. Noort*], pārstāves,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — V. Melss [*W. Mölls*] un E. Rigīni [*E. Righini*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2009. gada 2. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par EKL 49. un 87. panta interpretāciju.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Presidente del Consiglio dei Ministri* [Ministru kabineta priekšsēdētāju] un *Regione Sardegna* par to, ka pēdējā minētā ir ieviesusi nodokli par privātai personu pārvadāšanai paredzēto gaisa kuģu, kā arī izpriecu kuģu piestāšanu tūrisma nolūkos, kas piemērojams tikai īpašniekiem, kuru nodokļu rezidence ir ārpus reģiona teritorijas.

Atbilstošās valsts tiesību normas

Itālijas konstitūcija

3 Itālijas konstitūcijas 117. panta pirmajā daļā ir noteikts:

"Valsts un reģioni, ievērojot Konstitūciju un nosacījumus, kas ir noteikti saskaņā ar Kopienu tiesībām un starptautiskajām saistībām, pilda likumdevēja pilnvaras."

Valsts tiesību akti

4 Itālijas Navigācijas kodeksa (*Codice della navigazione*) 743. panta pirmajā daļā jēdziens gaisa kuģis ir definēts šādi:

"Gaisa kuģis ir jebkurš aparāts, kas ir paredzēts personu vai lietu pārvadāšanai pa gaisu."

5 Itālijas Izpriecu kuģu kodeksa (*Codice della nautica da diporto*) 1. panta 2. punktā, kas tika ieviests ar 2005. gada 18. jūlija Likumdošanas dekrēts Nr. 171 (*Decreto legislativo n. 171*), jēdziens kuģošana izpriecu nolūkā ir definēts šādi:

"Šī kodeksa nozīmē kuģošana izpriecu nolūkā ir tāda kuģošana, kura sporta un izpriecu nolūkā, bet bez nolūka gūt peļņu tiek veikta jūras un iekšējos teritoriālajos ūdeņos."

6 Izpriecu kuģu kodeksa 2. panta 1. punkts attiecas uz izpriecu kuģu izmantošanu komerciāliem mērķiem, kas ir definēta šādi:

"1. Izpriecu kuģis tiek izmantots komerciāliem mērķiem, ja:

a) par to ir noslēgts nomas vai īres līgums;

b) tas tiek izmantots profesionālai izpriecu kuģošanas apmācībai;

c) to izmanto ūdenslīdēju vai zemūdens apmācību apvienības, lai sniegtu atbalstu zemūdens nirējiem, kuri veic darbības sporta vai atpūtas nolūkos.

[..]"

Reģionālie tiesību akti

7 Sardīnijas reģiona 2006. gada 11. maija Likumā Nr. 4, kurā paredzēti dažādi noteikumi par ieņēmumiem, izdevumu pārrēķinu, sociālo politiku un attīstību, tā redakcijā, kas izriet no Sardīnijas reģiona 2007. gada 29. maija Likuma Nr. 2, kurā paredzēti noteikumi par reģiona gada un ilgtermiņa budžeta izveidi — 2007. gada finanšu likums, 3. panta 3. punkta (turpmāk tekstā — "Reģionālais likums Nr. 4/2006"), ir ietverts 4. pants ar virsrakstu "Reģionālais nodoklis gaisa kuģiem un izpriecu kuģiem, kas piestāšanu veic tūrisma nolūkos", kura redakcija ir šāda:

"1. Sākot no 2006. gada tiek noteikts reģionālais nodoklis gaisa kuģiem un izpriecu kuģiem, kas piestāšanu veic tūrisma nolūkos.

2. Nodoklis tiek iekasēts:

a) par nolaišanos lidlaukos reģiona teritorijā, ko veic vispārējās aviācijas gaisa kuģi, kas ir minēti Navigācijas kodeksa 743. un nākamajos pantos un ko izmanto privātai personu pārvadāšanai laikposmā no 1. jūnija līdz 30. septembrim;

b) par pieturām, ko izpriecu kuģi — kas definēti 2005. gada 18. jūlija Likumdošanas dekrētā Nr. 171 (Izpriecu kuģu kodekss) — vai jebkurš kuģis, kas tiek izmantots izpriecu nolūkos un kura garums pārsniedz 14 metrus, aprēķinot to saskaņā ar saskaņotajiem standartiem EN/ISO/DIS 8666, kā tie ir noteikti iepriekš minētā likumdošanas dekrēta 3. panta b) punkta izpratnē, veic Sardīnijas reģiona teritorijā esošās ostās, piestātnēs un pietauvošanās vietās, kā arī Sardīnijas jūras piekrastē esošās aprīkotās piestātnēs jūras teritoriālajā zonā un kuras tiek veiktas laikposmā no 1. jūlija līdz 30. septembrim.

3. Nodokļu maksātājs ir fiziska vai juridiska persona, kura veic pārvadājumus ar gaisa kuģi saskaņā ar Navigācijas kodeksa 874. un nākamajiem pantiem vai kas veic darbības, izmantojot izpriecu kuģi saskaņā ar Navigācijas kodeksa 265. un nākamajiem pantiem, un kura nodokļu maksātāja reģistrācijas vieta atrodas ārpus reģiona teritorijas.

4. Reģionālais nodoklis, kas noteikts 2. punkta a) apakšpunktā, ir jāmaksā par katru pieturas reizi, savukārt nodoklis, kas noteikts 2. punkta b) apakšpunktā, ir jāmaksā vienreiz gadā.

[..]

6. Nodokļa atbrīvojums attiecas uz:

a) kuģiem, kuri pietur, lai piedalītos sporta regatē; antīko laivu pulcēšanās pasākumiem; vienkorpusa laivu un burinieku izstādēm, tostarp burāšanas izstādēs, kurās nenotiek sacensības un par kurām organizatori iepriekš paziņo jūrniecības iestādēm; *ARASE* (*Agenzia della Regione autonoma della Sardegna delle entrate*) [Sardīnijas autonomā reģiona Ieņēmumu dienests] par to, ka paziņojums ir iesniegts, ir jāinformē pirms pietauvošanās;

b) izpriecu kuģiem, kuru stāvvieta visa gada garumā ir reģiona ostās;

c) pieturām, kuras tiek veiktas tehnisku iemeslu dēļ un uz ierobežotu laikposmu, kas ir vajadzīgs attiecīgo remontdarbu veikšanai.

Procedūra, kādā notiek nodokļu atlaides piešķiršana, tiek noteikta ar īpašu *ARASE* tiesību pasākumu.

7. Nodoklis ir jāmaksā:

a) brīdī, kad 2. punkta a) apakšpunktā minētais gaisa kuģis veic pieturu;

b) 24 stundu laikā no brīža, kad izpriecu kuģis ir ieradies ostā, piestātnē, pietauvošanās vietā vai Sardīnijas piekrastē aprīkotās piestātnēs jūras teritoriālajā zonā;

saskaņā ar *ARASE* noteikto procedūru.

[..]"

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

8 Ar divām prasībām *Corte costituzionale* [Konstitucionālā tiesa], kas iesniegtas 2006. un 2007. gadā, *Presidente del Consiglio dei Ministri* uzdeva jautājumus par konstitucionālo likumību ne tikai attiecībā uz Reģionālā likuma Nr. 4/2006 4. pantu, bet arī attiecībā uz šī paša likuma 2. un 3. pantu, kā arī 2007. gada 29. maija Likuma Nr. 2 5. pantu to sākotnējā redakcijā, kā arī to grozītajā redakcijā. Ar visām šīm normām ir ieviesti reģionālie nodokļi.

9 Attiecībā uz Reģionālā likuma Nr. 4/2006 4. pantu prasītājs pamata prāvā apgalvoja, ka ar šo normu cita starpā nav ievērotas Kopienu tiesību prasības, kurām saskaņā ar Itālijas konstitūcijas 117. panta pirmo daļu ir pakļautas likumdošanas pilnvaras Itālijā. Minēto prasību atbalstam ir izvirzīts, pirmkārt, EKL 49. un 81. panta, lasot tos kopsakarā ar EKL 3. panta 1. punkta g) apakšpunktu, kā arī EKL 10. pantu, un, otrkārt, EKL 87. panta pārkāpums.

10 Savā 2008. gada 15. aprīļa spriedumā Nr. 102 *Corte costituzionale* pēc tam, kad tā bija apvienojusi abas iepriekš minētās prasības, pieņēma nolēmumu par konstitucionālās likumības jautājumiem, kas uzdoti 2006. gada prasības kontekstā, un par daļu jautājumu, kas uzdoti 2007. gada prasības kontekstā. Attiecībā tostarp uz Reģionālā likuma Nr. 4/2006 4. pantu, kas bija šīs pēdējās minētās prasības priekšmets, *Corte costituzionale* uzdotos konstitucionalitātes jautājumus saistībā ar citām konstitucionālajām normām, nevis minētā 117. panta pirmo daļu, atzina par nepieņemamiem vai nepamatotiem. Līdz ar to tā tiesvedību par šo pēdējo minēto pantu nolēma nodalīt un apturēt to līdz brīdim, kad Tiesa pasludinās spriedumu par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas iesniegts ar lēmumu par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

Turklāt attiecībā uz EKL 3. panta 1. punkta g) apakšpunkta, 10. un 81. panta pārkāpumu iesniedzējtiesa uzskatīja, ka ir atbilstoši saglabāt tiesības pieņemt lēmumu pēc [minētā nolēmuma pasludināšanas].

11 *Corte costituzionale* lēmumā par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu sniedz faktus par tās lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību attiecībā uz, pirmkārt, tās kā tiesas statusu EKL 234. panta izpratnē un, otrkārt, uzdoto jautājumu nozīmīgumu saistībā ar tajā izskatāmās prāvas iznākumu.

12 *Corte costituzionale* vispirms norāda, ka tiesas jēdziens EKL 234. panta izpratnē ir izsecināms no Kopienu tiesībām, nevis no iesniedzējas iestādes statusa valsts tiesībās un ka tā katrā ziņā atbilst visiem nosacījumiem, lai varētu iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

13 Attiecībā uz prejudiciālo jautājumu nozīmīgumu *Corte costituzionale* norāda, ka tiešajās konstitucionālajās prasībās Kopienu tiesību normas "ir uzskatāmas par papildu noteikumiem, kuri var papildināt Konstitūcijas 117. panta pirmajā daļā paredzēto kritēriju reģionālo noteikumu saderības izvērtēšanai [..], vai precīzāk — faktiski nodrošina Konstitūcijas 117. panta pirmajā daļā noteiktā kritērija piemērojamību [..], kā rezultātā tāda reģionālā tiesību norma, kura ir atzīta par pretēju attiecīgajām Kopienu tiesību normām, tiek atzīta par pretkonstitucionālu".

14 Par uzdotajiem jautājumiem pēc būtības iesniedzējtiesa uzsver, ka Reģionālā likuma Nr. 4/2006 4. pants ietilpst šī sprieduma 9. punktā minēto Kopienas normu piemērošanas jomā. Tā kā tas ir piemērojams fiziskām un juridiskām personām, tas attiecoties uz uzņēmumiem, kuri veic darbības ar izpriecu kuģiem, kā arī uz vispārējās aviācijas gaisa kuģiem, kas paredzēti privātai personu pārvadāšanai.

15 Šī pati tiesa turklāt uzsver, ka minētais reģionālais likums, apliekot ar nodokli uzņēmumus, kuru nodokļu rezidence neatrodas Sardīnijā, šķiet, rada diskrimināciju salīdzinājumā ar uzņēmumiem, kuriem, lai arī tie veic tādu pašu darbību, šis nodoklis nav jāmaksā tikai tādēļ vien, ka to nodokļu rezidence atrodas Sardīnijā, un ka līdz ar to, šķiet, tiek izraisīts pakalpojumu, kurus sniedz nerezidenti uzņēmumi, izmaksu palielināšanās.

16 Iesniedzējtiesa turklāt šaubās par *Regione Sardegna* apgalvotajiem pamatojumiem, kas saistīti, pirmkārt, ar to, ka šie uzņēmumi, tāpat kā uzņēmumi, kuru nodokļu rezidence ir šajā reģionā, saņemot reģionālos un vietējos sabiedriskos pakalpojumus, bet minētos pakalpojumus nefinansējot, un, otrkārt, ar vajadzību kompensēt papildu izmaksas, kuras sakarā ar ģeogrāfiskām un saimnieciskām īpatnībām Sardīnijas reģiona salas rakstura dēļ sedz uzņēmumi, kuri ir šī reģiona rezidenti.

17 Tostarp attiecībā uz apgalvoto EKL 87. panta pārkāpumu iesniedzējtiesa uzsver, ka problemātiski ir noskaidrot, vai saimnieciskās konkurences priekšrocības, kas uzņēmumiem, kuru nodokļu rezidence ir Sardīnijā, izriet no tā, ka tiem netiek uzlikts reģionālais piestāšanas nodoklis, ietilpst valsts atbalsta jēdzienā, jo šīs priekšrocības izriet nevis no nodokļu priekšrocību piešķiršanas, bet netieši no mazākām izmaksām, kādas šie uzņēmumi sedz, salīdzinot ar uzņēmumiem, kuri ir reģistrēti ārpus reģiona teritorijas.

18 Šādos apstākļos *Corte costituzionale* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai EKL 49. pants ir interpretējams tādējādi, ka ar to netiek pieļauts piemērot tādu tiesību normu, kāda ir paredzēta [Reģionālā likuma Nr. 4/2006] 4. pantā un saskaņā ar kuru reģionālais nodoklis gaisa kuģiem, kuri piestāj tūrisma nolūkā, tiek piemērots tikai tiem uzņēmumiem, kuru nodokļu rezidence atrodas ārpus *Regione Sardegna* teritorijas un kuri, nodarbojoties ar vispārēju gaisa kuģu aviācijas uzņēmējdarbību, gaisa kuģi izmanto, pārvadājot personas?

2) Vai [Reģionālā likuma Nr. 4/2006] 4. pants, paredzot reģionālā nodokļa gaisa kuģiem, kuri piestāj tūrisma nolūkā, piemērošanu tikai tiem uzņēmumiem, kuru nodokļu rezidence atrodas ārpus *Regione Sardegna* teritorijas un kuri, nodarbojoties ar "vispārēju gaisa kuģu aviācijas uzņēmējdarbību", gaisa kuģi izmanto, pārvadājot personas, EKL 87. panta nozīmē ir uzskatāms par valsts atbalstu uzņēmumiem, kuri veic šo pašu darbību, bet kuru nodokļu rezidence ir *Regione Sardegna*?

3) Vai EKL 49. pants ir interpretējams tādējādi, ka ar to netiek pieļauts piemērot tādu tiesību normu, kāda ir paredzēta [Reģionālā likuma Nr. 4/2006] 4. pantā un saskaņā ar kuru reģionālais nodoklis izpriecu kuģiem, kas piestāj tūrisma nolūkā, tiek piemērots tikai tiem uzņēmumiem, kuru nodokļu rezidence atrodas ārpus *Regione Sardegna* teritorijas, kuri nodarbojas ar izpriecu kuģu ekspluatāciju un kuru saimnieciskā darbība ir šo kuģu nodošana trešo personu rīcībā?

4) Vai [Reģionālā likuma Nr. 4/2006] 4. pants, ar kuru tiek paredzēts, ka reģionālais nodoklis izpriecu kuģiem, kas piestāj tūrisma nolūkā, ir piemērojams tikai tiem uzņēmumiem, kuru nodokļu rezidence atrodas ārpus *Regione Sardegna* teritorijas, kuri nodarbojas ar izpriecu kuģu ekspluatāciju un kuru saimnieciskā darbība ir šo kuģu nodošana trešo personu rīcībā, EKL 87. panta nozīmē ir uzskatāms par valsts atbalstu uzņēmumiem, kuri veic šo pašu darbību, bet kuru nodokļu rezidence atrodas *Regione Sardegna*?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un trešo prejudiciālo jautājumu, kas attiecas uz EKL 49. pantu

19 Uzdodot pirmo un trešo jautājumu, kas jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai EKL 49. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādus reģionālās

iestādes nodokļu tiesību aktus kā Reģionālā likuma Nr. 4/2006 4. pants, kurā ir paredzēts ieviest reģionālu nodokli par privātai personu pārvadāšanai paredzēto gaisa kuģu, kā arī izpriecu kuģu piestāšanu tūrisma nolūkos, lai gan šis nodoklis ir piemērojams tikai uzņēmumiem, kuru nodokļu rezidence ir ārpus reģiona teritorijas.

Par EKL 49. panta piemērošanas nosacījumiem

20 Lai atbildētu uz šo jautājumu, vispirms ir jāpārbauda, vai Reģionālais likums Nr. 4/2006 EKL 50. panta izpratnē ietilpst pakalpojumu sniegšanas brīvības piemērošanas jomā.

21 Kā izriet no Reģionālā likuma Nr. 4/2006 4. panta redakcijas, nodoklis, kas tiek aplūkots pamata prāvā, ir piemērojams par piestāšanu tūrisma nolūkos, ko veic, pirmkārt, vispārējās aviācijas gaisa kuģi, ko izmanto privātai personu pārvadāšanai (minētā likuma 4. panta 2. punkta a) apakšpunkts), un, otrkārt, izpriecu kuģi un jebkurš kuģis, kas tiek izmantots izpriecu nolūkos, ja vien to garums pārsniedz 14 m (šī paša likuma 4. panta 2. punkta b) apakšpunkts).

22 Līdz ar to reģionālais piestāšanas nodoklis neattiecas uz civiliem personu un preču pārvadāšanas uzņēmumiem. Iesniedzējtiesa uzsver, ka šis nodoklis ir piemērojams tostarp uzņēmumiem, kuri gaisa kuģus izmanto, lai veiktu gaisa pārvadājumus bez atlīdzības un uzņēmuma darbības mērķiem. Attiecībā uz izpriecu kuģiem iesniedzējtiesa turklāt norāda, ka minētais nodoklis ir piemērojams tostarp uzņēmumiem, kuri pret atlīdzību minētos kuģus piedāvā trešām personām.

23 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru "pakalpojumu" jēdziens EKL 50. panta izpratnē nozīmē, ka runa ir par [pakalpojumu] sniegšanu, kas parasti notiek

pret atlīdzību, kas ir pakalpojuma ekonomiskais ekvivalents, par ko vienojas pakalpojuma sniedzējs un saņēmējs (skat. 1988. gada 27. septembra spriedumu lietā 263/86 *Humbel* un *Edel*, *Recueil*, 5365. lpp., 17. punkts; 1993. gada 7. decembra spriedumu lietā C-109/92 *Wirth*, *Recueil*, I-6447. lpp., 15. punkts, kā arī 2003. gada 22. maija spriedumu lietā C-355/00 *Freskot*, *Recueil*, I-5263. lpp., 54. un 55. punkts).

24 Izskatāmajā gadījumā reģionālais piestāšanas nodoklis, kā tas izriet no *Regione Sardegna* apsvērumiem, attiecas uz transporta līdzekļu īpašniekiem, kas ierodas reģiona teritorijā, nevis pārvadājumu uzņēmumiem, kas savu darbību veic šajā reģionā. Tomēr kā ģenerāladvokāte norādījusi savu secinājumu 34. punktā, no tā apstākļa vien, ka šis nodoklis uz pārvadājuma pakalpojumiem neattiecas, nekādā gadījumā nedrīkst secināt, ka tādam nodokļu tiesiskajam regulējumam kā pamata prāvā vispār nav nekādas saistības ar pakalpojumu sniegšanas brīvību.

25 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka, lai gan EKL 50. panta trešajā daļā ir minēta tikai aktīvā pakalpojumu sniegšana, kuras ietvaros pakalpojumu sniedzējs pārvietojas pie saņēmēja, tā ietver arī pakalpojumu saņēmēju, tostarp tūristu brīvību doties uz citu dalībvalsti, kurā atrodas pakalpojumu sniedzējs, lai tur saņemtu šos pakalpojumus (skat. tostarp 1984. gada 31. janvāra spriedumu apvienotajās lietās 286/82 un 26/83 *Luisi* un *Carbone*, *Recueil*, 377. lpp., 10. un 16. punkts; kā arī 2007. gada 11. septembra spriedumus lietā C-76/05 *Schwarz* un *Gootjes-Schwarz*, Krājums, I-6849. lpp., 36. punkts, un lietā C-318/05 Komisija/Vācija, Krājums, I-6957. lpp., 65. punkts).

26 Pamata lietā, kā ģenerāladvokāte norādījusi savu secinājumu 37. punktā, personas, kuras nodrošina transporta līdzekli, kā arī personas, kuras šo līdzekli izmanto, saņem *Regione Sardegna* teritorijā vairākus pakalpojumus, piemēram, lidlauku un ostu sniegtos pakalpojumus. Līdz ar to piestāšana ir nepieciešams nosacījums, lai saņemtu minētos pakalpojumus, un reģionālajam piestāšanas nodoklim ir noteikta saikne ar šo pakalpojumu sniegšanu.

27 Attiecībā uz reģionālo nodokli par izpriecu kuģu piestāšanu ir jāatgādina turklāt, ka tas ir piemērojams arī uzņēmumiem, kas ir šādu izpriecu kuģu īpašnieki, tostarp tiem, kuru saimnieciskā darbība ir minēto kuģu nodošana trešo personu rīcībā pret atlīdzību. Līdz ar to ar Reģionālo likumu Nr. 4/2006 Sardīnijas likumdevējs ir ieviesis nodokli, kas pakalpojumu sniegšanu EKL 50. panta izpratnē skar tieši.

28 Visbeidzot, kā ir uzsvērusi arī Eiropas Kopienu Komisija, pakalpojumiem, kurus skar reģionālais piestāšanas nodoklis, var būt pārrobežu raksturs, jo šis nodoklis, pirmkārt, var ietekmēt Sardīnijā reģistrētu uzņēmumu iespēju piedāvāt piestāšanas pakalpojumus lidlaukos un ostās personām un uzņēmumiem, kuri reģistrēti citā dalībvalstī un, otrkārt, tas skar ārvalstu uzņēmumu, kuru juridiskā adrese ir citā dalībvalstī, nevis Itālijas Republikā un kuri nodarbojas ar izpriecu kuģu ekspluatāciju Sardīnijā, darbību.

Par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojuma esamību

29 Attiecībā uz jautājumu, vai pamata prāvā izskatītie tiesību akti ir pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums, pirmām kārtām ir jāatgādina, ka pakalpojumu sniegšanas brīvības jomā fiskāls valsts pasākums, kas traucē izmantot šo brīvību, var tikt uzskatīts par aizliegtu pasākumu neatkarīgi no tā, vai to ieviesusi valsts vai pašvaldība (tostarp skat. 2005. gada 8. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-544/03 un C-545/03 *Mobistar* un *Belgacom Mobile*, Krājums, I-7723. lpp., 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Izskatāmajā lietā ir skaidrs, ka reģionālais piestāšanas nodoklis skar gaisa kuģu un izpriecu kuģu īpašniekus, kuru nodokļu rezidence ir ārpus reģiona teritorijas, un ka nodokļa rašanās pamats ir gaisa kuģa vai izpriecu kuģa piestāšana šajā teritorijā. Pat tad, ja šis nodoklis ir piemērojams tikai ierobežotā dalībvalsts daļā, tas skar attiecīgo gaisa kuģu un izpriecu kuģu piestāšanu, nenodalot, vai to izcelsme ir cits Itālijas reģions vai

cita dalībvalsts. Šādos apstākļos nodokļa reģionālais raksturs tomēr neizslēdz, ka tiek traucēta pakalpojumu sniegšanas brīvība (pēc analoģijas skat. 2004. gada 9. septembra spriedumu lietā C-72/03 *Carbonati Apuani*, Krājums, I-8027. lpp., 26. punkts).

31 Šī nodokļu tiesību akta piemērošanas rezultātā visiem nodokļu maksātājiem, kuru nodokļu rezidence ir ārpus reģiona teritorijas un kuri ir reģistrēti citās dalībvalstīs, attiecīgie pakalpojumi ir dārgāki nekā pakalpojumi, kurus sniedz šajā teritorijā reģistrētiem īpašniekiem.

32 Šāds tiesību akts ievieš papildu izmaksas īpašnieku, kuru nodokļu rezidence ir ārpus reģiona teritorijas un kuri ir reģistrēti citās dalībvalstīs, gaisa kuģu un kuģu piestāšanas darbībām un tādējādi rada priekšrocības noteiktām šajā reģionā reģistrētu uzņēmumu kategorijām (skat. 1991. gada 25. jūlija spriedumu lietā C-353/89 Komisija/Nīderlande, *Recueil*, I-4069. lpp., 25. punkts; 2007. gada 13. decembra spriedumu lietā C-250/06 *United Pan-Europe Communications Belgium* u.c., Krājums, I-11135. lpp., 37. punkts, kā arī 2008. gada 1. aprīļa spriedumu lietā C-212/06 *Gouvernement de la Communauté française* un *Gouvernement wallon*, Krājums, I-1683. lpp., 50. punkts).

33 *Regione Sardegna* tomēr apgalvo, ka, ņemot vērā reģionālā piestāšanas nodokļa raksturu un mērķi nodrošināt vides aizsardzību, rezidenti un nerezidenti nav objektīvi līdzīgā situācijā un līdz ar to atbilstoši Tiesas judikatūrai un it īpaši 1995. gada 14. februāra spriedumam lietā C-279/93 *Schumacker* (*Recueil*, I-225. lpp.) atšķirīgā attieksme pret tiem nav pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums. Rezidenti piedalās līdzekļu, kas paredzēti vides resursu saglabāšanas, atjaunošanas un aizsardzības darbībām, uzkrāšanā, finansējot *Regione Sardegna* rīcību ar vispārējo iemaksu, tostarp ienākuma nodokļiem, daļa no kuras nonāk reģiona budžetā, turpretī nerezidenti uzņēmumi darbojas kā vides "bezbiļetnieki" ("free riders"), izmantojot resursus, nepiedaloties šādu darbību izmaksās.

34 Šajā sakarā Tiesa, pieņemot nolēmumu par tiešajiem nodokļiem, ir atzinusi, ka rezidentu un nerezidentu situācijas konkrētajā dalībvalstī parasti nav salīdzināmas, jo tām ir objektīvas atšķirības gan no ienākumu avota viedokļa, gan no personīgās nodokļu maksātspējas viedokļa vai arī ņemot vērā personīgo un ģimenes stāvokli (skat. tostarp iepriekš minēto spriedumu lietā *Schumacker*, 31.–33. punkts, un 2008. gada 16. oktobra spriedumu lietā C-527/06 *Renneberg*, Krājums, I-7735. lpp., 59. punkts).

35 Tomēr, lai salīdzinātu nodokļu maksātāju situācijas, ir jāņem vērā attiecīgā nodokļa specifiskās īpašības. Līdz ar to atšķirīga attieksme pret rezidentiem un nerezidentiem ir ar EKL 49. pantu aizliegts brīvas aprites ierobežojums, ja saistībā ar attiecīgā nodokļa uzlikšanu nav nekādu objektīvu situācijas atšķirību, kas šajā sakarā varētu pamatot atšķirīgu attieksmi pret dažādām nodokļu maksātāju kategorijām (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Renneberg*, 60. punkts).

36 Tā tas ir it īpaši pamata prāvā aplūkotā nodokļa gadījumā. Kā uzsvērusi Komisija, šis nodoklis ir jāmaksā sakarā ar privātai personu pārvadāšanai paredzēto gaisa kuģu un izpriecu kuģu piestāšanu, nevis sakarā ar attiecīgo nodokļu maksātāju finanšu situāciju.

37 Līdz ar to visas fiziskās un juridiskās personas neatkarīgi no vietas, kurā tās ir rezidentes vai ir reģistrētas, kuras izmanto attiecīgos pakalpojumus, pretēji tam, ko apgalvo *Regione Sardegna*, saistībā ar minēto nodokli attiecībā pret sekām videi ir objektīvi līdzīgā situācijā.

38 Apstāklim, ka personas, kas ir nodokļu maksātājas Sardīnijā, finansē *Regione Sardegna* rīcību vides aizsardzības nolūkos, maksājot vispārējo iemaksu, tostarp ienākuma nodokli, attiecībā uz rezidentu un nerezidentu situācijas salīdzinājumu saistībā ar reģionālo piestāšanas nodokli nav nozīmes. Kā ģenerāladvokāte norādījusi savu secinājumu 87. punktā, minētajam nodoklim nav tāds pats raksturs un tāds pats mērķis

kā citiem nodokļiem, kurus maksā Sardīnijas nodokļu maksātāji un ar kuriem ir paredzēts vispārēji papildināt valsts budžetu un līdz ar to finansēt visas reģionālās darbības kopumā.

39 No iepriekš izklāstītā izriet, ka neviens Tiesai iesniegto lietas materiālu elements neļauj secināt, ka rezidenti un nerezidenti attiecībā uz piestāšanas nodokli nav objektīvi līdzīgā situācijā. Līdz ar to pamata prāvā aplūkotais nodokļu tiesību akts ir pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums, jo tas skar tikai uzņēmumus, kuri ekspluatē privātai personu pārvadāšanai paredzētus gaisa kuģus un izpriecu kuģus un kuru nodokļu rezidence ir ārpus reģiona teritorijas, bet uzņēmumiem, kuri ir reģistrēti reģionā, šo pašu nodokli nepiemēro.

Par iespējamo pamata prāvā aplūkotā tiesību akta pamatotību

— Par pamatotību, kas saistīta ar vides un sabiedrības veselības aizsardzības prasībām

40 *Regione Sardegna* apgalvo, ka, pat piekrītot, ka reģionālais piestāšanas nodoklis ir pakalpojumu sniegšanas brīvību ierobežojošs pasākums, šāds nodoklis ir pamatots ar vispārējo interešu apsvērumiem, tostarp vides aizsardzības prasībām, kuras var tikt uzskatītas par "sabiedrības veselības" apsvērumiem, kuri ir skaidri paredzēti EKL 46. panta 1. punktā.

41 Minētā nodokļa pamatojums it īpaši ir rodams jaunajā *Regione Sardegna* vides un teritoriālās ainavas aizsardzības politikā. Atbilstoši [*Regione Sardegna*] norādītajam, īstenojot šo politiku, ir paredzēts ieviest virkni maksājumu, kuru mērķis ir, pirmkārt, atturēt no pārmērīga vides un piekrastes ainavas mantojuma patēriņa un, otrkārt,

finansēt dārgas krasta zonas atjaunošanas darbības. Šis nodoklis turklāt esot balstīts uz principu — piesārņotājs maksā, jo netieši tas skar transporta līdzekļu, kas ir piesārņojuma avots, īpašniekus.

42 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru neatkarīgi no leģitīma, primāriem vispārējo interešu apsvērumiem atbilstoša mērķa esamības EK līgumā garantēto pamatbrīvību ierobežojums prasa, lai attiecīgais pasākums būtu piemērots izvirzītā mērķa sasniegšanai un lai tas nepārsniegtu to, kas nepieciešams izvirzītā mērķa sasniegšanai (skat. 2007. gada 30. janvāra spriedumu lietā C-150/04 Komisija/Dānija, Krājums, I-1163. lpp., 46. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Gouvernement de la Communauté française* un *Gouvernement wallon*, 55. punkts, kā arī 2009. gada 5. marta spriedumu lietā C-222/07 *UTECA*, Krājums, I-1407. lpp., 25. punkts). Turklāt valsts tiesiskais regulējums var nodrošināt izvirzītā mērķa sasniegšanu vienīgi tad, ja tas patiešām atbilst rūpēm to sasniegt saskanīgi un sistemātiski (2009. gada 10. marta spriedums lietā C-169/07 *Hartlauer*, Krājums. I-1721. lpp., 55. punkts).

43 Izskatāmajā lietā ir jānorāda, ka pat tad, ja *Regione Sardegna* izvirzītie apsvērumi varētu būt pamats reģionālā piestāšanas nodokļa ieviešanai, tie nevar pamatot šī nodokļa piemērošanas nosacījumus un it īpaši atšķirīgo attieksmi pret īpašniekiem, kuru nodokļu rezidence ir ārpus reģiona teritorijas un kuriem vienīgajiem ir jāmaksā šis nodoklis.

44 Ir acīmredzami, ka minētie nosacījumi, kas rada pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu EKL 49. panta izpratnē, nešķiet piemēroti, lai nodrošinātu minēto vispārējo mērķu sasniegšanu, nedz arī ir to sasniegšanai vajadzīgi. Kā ģenerāladvokāte norādījusi savu secinājumu 73. un 74. punktā, lai gan privātie gaisa kuģi un izpriecu kuģi, kas piestāj Sardīnijā, ir piesārņojuma avots, piesārņojums rodas neatkarīgi no šo lidmašīnu vai kuģu izcelsmes un it īpaši tas nav saistīts ar minēto īpašnieku nodokļu rezidenci. Rezidentu gaisa kuģi un kuģi rada kaitējumu videi tāpat kā nerezidentu gaisa kuģi un kuģi.

45 Līdz ar to tāds pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums, kāds izriet no pamata prāvā aplūkotā nodokļu tiesību akta, nevar tikt pamatots ar apsvērumiem, kas saistīti ar vides aizsardzību, jo reģionālā piestāšanas nodokļa, kas ar to tiek ieviests, piemērošana ir balstīta uz tādu nošķiršanu starp personām, kam nav nekādas saistības ar šo vides mērķi. Šāds ierobežojums nevar tikt pamatots arī ar sabiedrības veselības apsvērumiem, jo *Regione Sardegna* nav iesniegusi nevienu elementu, kas ļautu konstatēt, ka šī tiesību akta mērķis ir aizsargāt sabiedrības veselību.

— Par pamatojumu, kas saistīts ar nodokļu sistēmas saskaņotību

46 Savos apsvērumos *Regione Sardegna*, lai pamatotu attiecīgo pamata prāvā aplūkoto nodokļu tiesību aktu, norāda uz vajadzību saglabāt tās nodokļu sistēmas saskaņotību. Reģionālais piestāšanas nodoklis, kas skar tikai personas, kuru rezidence ir ārpus reģiona teritorijas, esot pamatots ar faktu, ka rezidenti maksājot citus nodokļus un tādējādi piedaloties darbībās, kuru mērķis ir nodrošināt Sardīnijas vides aizsardzību.

47 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Tiesa ir atzinusi, ka vajadzība saglabāt nodokļu sistēmas saskaņotību var pamatot Līgumā garantēto pamatbrīvību īstenošanas ierobežojumu, bet tā ir precizējusi, ka šāds pamatojums prasa, lai pastāvētu tieša saikne starp attiecīgo nodokļu priekšrocību un šīs priekšrocības kompensāciju, iekasējot noteiktus nodokļus, un šīs saiknes tiešais raksturs ir jānovērtē, ņemot vērā attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi (skat. tostarp 2009. gada 18. jūnija spriedumu lietā C-303/07 *Aberdeen Property Fininvest Alpha*, Krājums, I-5145. lpp., 71. un 72. punkts).

48 Kā uzsvērts šī sprieduma 38. punktā, reģionālajam piestāšanas nodoklim nav tāds pats mērķis kā nodokļiem, kurus maksā nodokļu maksātāji, kuri ir Sardīnijas rezidenti, un kuru mērķis ir vispārēji papildināt valsts budžetu un tātad finansēt visas *Regione Sardegna* darbības kopumā. Minēto rezidentu neaplikšana ar šo nodokli tātad nevar tikt uzskatīta par citu nodokļu, ar kuriem tiek aplikti rezidenti, kompensāciju.

49 No šiem apsvērumiem izriet, ka tāds pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums, kāds izriet no pamata prāvā aplūkotā nodokļu tiesību akta, nevar tikt pamatots ar apsvērumiem, kas saistīti ar *Regione Sardegna* nodokļu sistēmas saskaņotību.

50 Šādos apstākļos uz pirmo un trešo jautājumu ir jāatbild, ka EKL 49. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu reģionālās iestādes nodokļu tiesību normu, kāda ir noteikta Reģionālā likuma Nr. 4/2006 4. pantā, kurā ir paredzēts maksāt reģionālu nodokli par privātai personu pārvadāšanai paredzēto gaisa kuģu, kā arī izpriecu kuģu piestāšanu tūrisma nolūkos, kurš piemērojams tikai uzņēmumiem, kuru nodokļu rezidence ir ārpus reģiona teritorijas.

Par otro un ceturto jautājumu, kas attiecas uz EKL 87. pantu

51 Uzdodot otro un ceturto jautājumu, kas jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai EKL 87. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka reģionālās iestādes nodokļu tiesību akts, ar kuru ir ieviests tāds reģionāls piestāšanas nodoklis, kāds ir paredzēts Reģionālā likuma Nr. 4/2006 4. pantā un kurš piemērojams tikai īpašniekiem, kuru nodokļu rezidence ir ārpus reģiona teritorijas, ir valsts atbalsta pasākums, kurš dod priekšrocības uzņēmumiem, kuri ir reģistrēti šajā teritorijā.

52 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru pasākums Līguma izpratnē tiek kvalificēts kā valsts atbalsts, ja tas atbilst visiem četriem EKL 87. panta 1. punktā ietvertajiem vienlaicīgi izpildāmiem nosacījumiem. Pirmkārt, jāpastāv valsts iejaukšanās vai valsts līdzekļu piesaistīšanas faktam, otrkārt, šādi iejaucoties, jāiespaido tirdzniecība starp dalībvalstīm, treškārt, [šādi iejaucoties,] jāsniedz priekšrocības tās saņēmējam un, ceturtkārt, [šādi iejaucoties,] jārada vai jādraud radīt konkurences izkropļojumus (skat. tostarp 2006. gada 23. marta spriedumu lietā C-237/04 *Enirisorse*, Krājums, I-2843. lpp., 38. un 39. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

53 Izskatāmajā lietā ir skaidrs, ka pamata prāvā aplūkotais nodoklis atbilst otrajam un ceturtajam kritērijam, jo tas ietekmē pakalpojumus, kas tiek sniegti saistībā ar gaisa kuģu un izpriecu kuģu piestāšanu, kas attiecas uz tirdzniecību Kopienas teritorijā, un tādēļ, ka šāds nodoklis, piešķirot saimnieciskas priekšrocības Sardīnijā reģistrētiem uzņēmumiem, kā minēts iepriekš šī sprieduma 32. punktā, var deformēt konkurenci.

54 Jautājumi par EKL 87. panta interpretāciju tādējādi ir saistīti ar divu citu reģionālā piestāšanas nodokļa kā valsts atbalsta kvalifikācijas kritēriju piemērošanu. *Regione Sardegna* uzskata, ka šis nodoklis nevar tikt uzskatīts par valsts atbalstu, jo netiek izmantoti valsts līdzekļi un pasākumam nav selektīva rakstura. Komisija savos rakstveida apsvērumos secina, ka minētais nodoklis atbilst visiem EKL 87. pantā ietvertajiem kritērijiem.

Par valsts līdzekļu izmantošanu

55 Atbilstoši *Regione Sardegna* uzskatam pamata prāvā aplūkotais tiesību akts neietver nekādu iejaukšanos, piesaistot reģionālos līdzekļus. Tātad netiekot zaudēti nekādi reģiona ieņēmumi, jo rezidenti uzņēmumi vides izdevumus sedzot, izmantojot daļu ienākumu, kas tiek gūti no to samaksātajiem nodokļiem. Reģionālais piestāšanas nodoklis palielinot šos ienākumus, attiecinot pienākumu maksāt vides nodokli arī uz tiem, kuri kā nerezidenti nesedz minētās izmaksas ar ierasto nodokļu iekasēšanas palīdzību.

56 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru atbalsta jēdziens var ietvert ne tikai pozitīvus pakalpojumus, kā, piemēram, subsīdijas, aizdevumus vai dalību uzņēmumu kapitālā, bet arī darbības, ar kurām dažādos veidos tiek atvieglotas parastās uzņēmumu budžeta izmaksas un kuras kā tādas, kaut nebūdamas subsīdijas šī jēdziena šaurā izpratnē, tomēr ir tāda paša rakstura un tām ir tādas pašas sekas (skat. tostarp 2000. gada 19. septembra spriedumu lietā C-156/98 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-6857. lpp., 25. punkts, kā arī 2008. gada 1. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-341/06 P un C-342/06 P *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., Krājums, I-4777. lpp., 123. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Kā atgādinājusi arī Komisija, tāds nodokļu tiesību akts kā pamata prāvā aplūkotais, saskaņā ar kuru noteiktiem uzņēmumiem netiek piemērots attiecīgais nodoklis, ir valsts atbalsts pat tad, ja tas neparedz valsts līdzekļu nodošanu, jo tas ietver attiecīgo iestāžu atteikšanos no nodokļu ieņēmumiem, kurus parasti tās būtu varējušas gūt (iepriekš minētais spriedums lietā Vācija/Komisija, 26.–28. punkts).

58 Līdz ar to apstāklis, ka pamata prāvā aplūkotajā tiesību aktā ir paredzēta nevis subsīdijas piešķiršana, bet reģionālā piestāšanas nodokļa neuzlikšana privātai personu pārvadāšanai paredzēto gaisa kuģu, kā arī izpriecu kuģu īpašniekiem, kuru nodokļu rezidence ir reģiona teritorijā, ļauj uzskatīt, ka šī nodokļu neuzlikšana var būt valsts atbalsts.

Par pamata prāvā aplūkotā nodokļu tiesību akta selektīvo raksturu

59 Atbilstoši *Regione Sardegna* uzskatam atšķirīga attieksme pret rezidentiem un nerezidentiem uzņēmumiem nav selektīva priekšrocība. Pamata prāvā aplūkotais nodokļu tiesību akts no ģeogrāfiskā viedokļa neesot selektīvs, jo saskaņā ar Tiesas 2006. gada 6. septembra spriedumā lietā C-88/03 Portugāle/Komisija (Krājums, I-7115. lpp.) veikto interpretāciju atbilstošais konteksts, kurā būtu jānovērtē pasākuma "vispārīgums", ir valsts noteiktas daļas pārvaldes iestādes, ja tā ir pietiekami autonoma, konteksts. Tā tas esot pamata lietas gadījumā, jo *Regione Sardegna* autonomās pilnvaras esot piešķirtas ar statūtiem, kuriem ir konstitucionāls spēks un ar kuriem tam ir atļauts ieviest pašam savus nodokļus. Turklāt atbilstoši vispārīgākam vienlīdzības nodokļu jomā principam ar minēto tiesību aktu nodoklis *de jure* un *de facto* atšķirīgām situācijām tiekot piemērots atšķirīgi.

60 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka no atbildētājas pamata prāvā izvirzītās judikatūras skaidri izriet, ka attiecībā uz pasākumu, kuru ievieš nevis valsts likumdevējs, bet valsts noteiktas daļas pārvaldes iestāde, šāds pasākums EKL 87. panta 1. punkta izpratnē nav selektīvs tikai tādēļ vien, ka tas piešķir priekšrocības tikai tajā valsts teritorijas daļā, kurā

pasākums ir piemērojams (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Portugāle/Komisija, 53. un 57. punkts, kā arī 2008. gada 11. septembra spriedumu apvienotajās lietās no C-428/06 līdz C-434/06 *UGT-Rioja* u.c., Krājums, I-6747. lpp., 47. un 48. punkts).

61 Līdz ar to no šīs judikatūras izriet arī, ka, lai novērtētu valsts noteiktas daļas pārvaldes iestādes, kurai attiecībā pret centrālo valdību ir autonoms statuss, kā tas ir, piemēram, *Regione Sardegna* gadījumā, ieviestā pasākuma selektivitāti, ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā minētā pasākuma mērķi, attiecīgās tiesiskās iekārtas, kurā iestāde īsteno savas pilnvaras, ietvaros minētais pasākums ir priekšrocība noteiktiem uzņēmumiem salīdzinājumā ar citiem, kuri ir faktiski un juridiski līdzīgā situācijā (skat. 2001. gada 8. novembra spriedumu lietā C-143/99 *Adria-Wien Pipeline* un *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, *Recueil*, I-8365. lpp., 41. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā Portugāle/Komisija, 56. un 58. punkts).

62 Tādējādi ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā reģionālā piestāšanas nodokļa īpašības, uzņēmumi, kuru nodokļu rezidence ir ārpus reģiona teritorijas, atbilstošo tiesību normu kontekstā ir faktiski un juridiski līdzīgā situācijā ar uzņēmumiem, kuri ir reģistrēti šajā pašā teritorijā.

63 Kā izriet no šī sprieduma 36. un 37. punkta, ir jāsecina, ka, aplūkojot minētā nodokļa raksturu un mērķi, visas fiziskās un juridiskās personas, kas izmanto piestāšanas pakalpojumus Sardīnijā, pretēji tam, ko apgalvo atbildētāja pamata prāvā, ir objektīvi līdzīgā situācijā neatkarīgi no tā, kur ir to rezidence vai kur tās ir reģistrētas. No tā izriet, ka pasākums nevar tikt uzskatīts par vispārīgu, jo tas nav piemērojams visiem gaisa kuģu un izpriecu kuģu īpašniekiem, kuri piestāj Sardīnijā.

64 Līdz ar to tāds tiesību akts kā pamata prāvā aplūkotais ir valsts atbalsta pasākums, kas dod priekšrocības Sardīnijā reģistrētajiem uzņēmumiem.

65 Iesniedzējtiesai no šī konstatējuma ir jāizdara atbilstoši secinājumi.

66 Šādos apstākļus uz otro un ceturto jautājumu ir jāatbild, ka EKL 87. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka reģionālās iestādes nodokļu tiesību akts, ar kuru ir ieviests tāds piestāšanas nodoklis kā pamata prāvā aplūkotais, kurš piemērojams tikai fiziskām un juridiskām personām, kuru nodokļu rezidence ir ārpus reģiona teritorijas, ir valsts atbalsta pasākums, kurš dod priekšrocības uzņēmumiem, kuri ir reģistrēti šajā teritorijā.

Par tiesāšanās izdevumiem

67 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) EKL 49. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu reģionālās iestādes nodokļu tiesību normu, kāda ir noteikta Sardīnijas reģiona 2006. gada 11. maija Likuma Nr. 4, kurā paredzēti dažādi noteikumi par ieņēmumiem, izdevumu pārrēķinu, sociālo politiku un attīstību, tā redakcijā, kas izriet no Sardīnijas reģiona 2007. gada 29. maija Likuma Nr. 2, kurā paredzēti noteikumi par reģiona gada un ilgtermiņa budžeta izveidi — 2007. gada finanšu likums, 3. panta 3. punkta, 4. pantā, kurā ir ieviests reģionālais nodoklis par privātai personu pārvadāšanai paredzēto gaisa kuģu, kā arī izpriecu kuģu piestāšanu tūrisma nolūkos, kurš piemērojams tikai fiziskām un juridiskām personām, kuru nodokļu rezidence ir ārpus reģiona teritorijas;

2) EKL 87. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka reģionālās iestādes nodokļu tiesību akts, ar kuru ir ieviests tāds piestāšanas nodoklis kā pamata prāvā aplūkotais, kurš piemērojams tikai fiziskām un juridiskām personām, kuru nodokļu rezidence ir ārpus reģiona teritorijas, ir valsts atbalsta pasākums, kurš dod priekšrocības uzņēmumiem, kuri ir reģistrēti šajā teritorijā.

[Paraksti]